

Bilag til F. t. L. om Forsikringsvirksomhed.

raadet fastsat Sikkerhedstillæg, og at andre Selskaber — Transportforsikringsselskaber dog undtaget — skal deponere mindst Halvdelen af sidste Aars Præmieindtægt af schweiziske Forsikringer. Ifølge en Forordning („ordonnance d'execution“) af 16. August 1921 skal Transportforsikringsselskaber deponere en Fjerdedel af sidste Aars Præmieindtægt af schweiziske Forsikringer.

Modsat Loven af 1885 gælder Loven af 1919 ikke for Genforsikringsselskaber.

3. For *det tyske Rige* gælder Lov af 12. Maj 1901 om de private Forsikringsvirksomheder, der har afløst en Række tidligere Love for de enkelte tyske Stater. Ligesom den schweiziske Lov bygger denne Lov paa Koncessionsprincippet, og den særlige Tilsynsmyndighed kan i fornødent Fald forbyde, at et Selskab fortsætter sin Virksomhed. Men medens den schweiziske Lovgivning som nævnt næsten ingen normerende Bestemmelser giver, men overlader alt til Administrationens frie Skøn, giver den tyske Lov et stort Antal Normer, for største Delen ganske vist af selskabsretlig Art, men ogsaa en Del, hvis Formaal er at trække Grænser for Tilsynets Beføjelser. Det siges saaledes udtrykkeligt, at Koncession kun maa nægtes, naar Planen for Selskabets Virksomhed strider mod Lovens Forskrifter eller ikke tilstrækkeligt beskytter de forsikredes Interesser, naar Selskabets varige Evne til at opfylde sine Forpligtelser ikke er tilstrækkeligt dokumenteret, og naar der foreligger Omstændigheder, der berettiger til den Antagelse, at Virksomheden ikke vil blive drevet paa en med Lovene og med god Moral stemmende Maade. Det tilføjes dog udtrykkeligt, at Koncession kan gøres afhængig af Sikkerhedsstillelse. Som Bestanddele af Forretningsplanen, der skal følge som Bilag til Andragendet om Koncession, fremhæver Lovens § 4 i Sædeleshed Selskabets Vedtægt, de almindelige Forsikringsbetingelser samt det tekniske Grundlag for Virksomheden, for saa vidt et saadant kræves efter Arten af de Forsikringer, Selskabet vil overtage („... die technischen Geschäftsunterlagen, soweit solche nach der Art der zu betreibenden Versicherungen erforderlich sind“). Dette udføres nærmere i §§ 11—12, hvor det foreskrives, at Planen for en Livsforsikringsvirksomhed nøje skal gøre Rede for Grundlaget for Beregningen af Præmier og Præmiereserver, og at det samme skal gælde ved Syge- og Ulykkesforsikring, for saa vidt saadan Forsikring drives paa Livsforsikringsvis paa Grundlag af bestemte Sandsynlighedsberegninger. Lovrigt kræves Præmietariffer m. m. ikke forelagt, naar Koncession søges.

Karakteristisk for den tyske Lov er, at den særlige Tilsynsmyndighed har et af Regeringen udnævnt, men af Repræsentanter for det private Forsikringsvæsen sammensat ulønnet Raad ved sin Side. Dette „Versicherungsbeirat“ er forpligtet til at bistaa Tilsynsmyndigheden med Raad, og i vigtigere Tilfælde, bl. a. naar der er Spørgsmaal om at give et Selskab Koncession eller Spørgsmaal om at standse dets Virksomhed, skal 2 Medlemmer af Raadet tilkaldes, og disse har da Stemmeret.

Aktieselskaber, der driver Forsikring mod Kurstab eller Transportforsikring eller udelukkende Genforsikring, behøver ikke Koncession og er ikke underkastet Tilsyn, men Forbundsraadet kan anordne, at bestemte Forskrifter i Loven skal finde Anvendelse paa dem. Gensidige Selskaber, der driver de nævnte Arter af Forsikring, er derimod fuldt ud underkastet Lovens Regler.

4. I *Sverige* forlod man først i 1895 det Princip, at alle Aktieselskaber skulde have offentlig Autorisation. Ved en Speciallov af 28. Juni 1895 fastsloges det i Sammenhæng hermed, at Forsikringsaktieselskaber stadig skulde have Koncession. Gensidige Forsikringsselskaber var derimod uberørte af denne Lov. Ved Lov af 24. Juli 1903 indførtes